

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.694 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 september 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSİKAYA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker biedt zich op 5 augustus 2008 aan bij de stad D. om een huwelijk aan te gaan met een Belgische onderdaan.

Op 16 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

Art. 7, al 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; visum verstreken sedert 01.05.2003.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten omdat een eventuele vernietiging geen wijziging aanbrengt in verzoekers illegale verblijfssituatie.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Verwerende partij voert in een tweede exceptie aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.3. De verwerende partij werpt ten slotte een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel als volgt wordt gemotiveerd :

"Art. 7, al. 1-2° wet van 15.12.1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; visum verstrekt sedert 01.05.2003."

Dat vervolgens melding wordt gemaakt van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid van 12.08.2008, beslissing naar aanleiding waarvan het bevel werd uitgevaardigd.

Dat deze beslissing en de motieven hierin vermeld echter nooit ter kennis werd gebracht van verzoeker.

Dat hij slechts op 16.09.2008 in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, volgend op een beslissing van meer dan een maand eerder en dat de uiterste termijn om het grondgebied te verlaten bepaald werd op 21 september 2008, slechts vijf dagen na kennisname.

Dat hier uiteraard enkele belangrijke beginselen met de voeten worden getreden.

Dat vooreerst verzoeker kennis had moeten kunnen nemen van de beslissing van 12.08.2008.

Dat ten tweede er een termijn wordt voorzien om binnen 30 dagen een annulatieberoep in te stellen alsook een verzoek tot schorsing doch dat verzoeker wel reeds binnen de vijf dagen het land moet verlaten, meerbepaald op 21.09.2008.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het enig middel onontvankelijk is voor zover het niet aanduidt welk artikel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt geschonden. In subsidiaire orde merkt verwerende partij op dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. De juridische en de feitelijke grondslag worden erin vermeld. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen, nu de gemachtigde van de minister na grondig onderzoek van de elementen van de zaak en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels heeft geoordeeld. Verzoeker kan niet gevolgd worden omdat hij de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, de motieven van de beslissing inclusief, verwacht met de kennisgeving ervan aan de hand van een bijlage 13. Verzoeker kan evenmin verwijzen naar de termijn van dertig dagen, temeer daar een annulatieberoep en een vordering tot schorsing geen opschortende werking hebben. Wat het horen van verzoeker betreft, wordt opgemerkt dat zijn persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst niet aan de basis liggen van het bevel maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet. Het middel is niet ernstig.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig de artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, het visum is verstreken sedert 1 mei 2003. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de beslissing van 12 augustus 2008 en de motieven ervan hem niet ter kennis werden gebracht. De beslissing van de gemachtigde van de minister van 12 augustus 2008 betreft evenwel uitsluitend de beslissing tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker met de motieven van dit bevel en de instructie aan de gemeente om het bevel aan verzoeker ter kennis te brengen. Door de kennisname van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarin de motieven worden vermeld, heeft verzoeker kennis genomen van de beslissing van de gemachtigde in uitvoering waarvan dit bevel aan hem ter kennis werd gebracht.

Verzoeker voert aan dat hij dertig dagen heeft om een beroep in te dienen maar dat hij het bevel reeds binnen de vijf dagen na kennisname moest uitvoeren. Verzoeker voert aan dat dit niet zorgvuldig is.

De termijn van dertig dagen om een beroep in te stellen is voorzien in artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad is niet bevoegd om uitspraak te doen over kritiek op een wetsartikel. Artikel 39/1, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad als enig rechtscollege bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad is niet bevoegd om kritiek op wetsartikelen te onderzoeken, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Artikel 117 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet de termijn bepaalt die aan de vreemdeling wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten. Verzoeker duidt niet met concrete gegevens aan in welk opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht in dit verband worden geschonden. In voorkomend geval beschikte verzoeker over de mogelijkheid om een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de termijn die hij kreeg om het grondgebied te verlaten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker betwist geenszins dat zijn visum verstreken is sedert 1 mei 2003 en dat hij bijgevolg langer in het Rijk verblijft dan toegestaan.

Waar verzoeker verder een schending van de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Zoals reeds gesteld betwist verzoeker niet dat zijn visum verstrekt is sedert 1 mei 2003. Verwerende partij beschikte over voldoende informatie op basis van de gegevens van het dossier om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.